

Chương 28

Miriam khoác chiếc áo choàng đi ra sân trước nhà lấy thư. Ông già đưa thư của sở bưu điện đưa tay ra ngoài chiếc xe nhỏ chở thư ngoắc nàng thăm hỏi. Nàng gật đầu mỉm cười chào lại. Ông già cất tiếng:

- Có thư bảo đảm cho cô đây.

Miriam ngạc nhiên. Rất ít khi nàng nhận được thư bảo đảm, lạ hơn nữa, thư không đề tên người gửi. Nàng không biết có nên nhận không? Linh tính báo cho Miriam biết điều chẳng lành. Thư nặc danh lại gửi cước phí bảo đảm đề tên nàng. Chỉ có thể là những chuyện phiền nhiễu. Miriam vào nhà trong và xé thư. Những tấm hình rơi đầy vung vãi trên sàn nhà. Nàng nhặt một tấm lên xem và thấy chóng mặt, lão đảo. Những điều nàng nghi ngờ nhưng không chắc chắn hẳn đã trở thành sự thực. Kẻ nặc danh đã gửi đến cho nàng những tấm hình chứng tỏ cuộc ngoại tình của Lữ.

Tấm hình Lữ và người đàn bà Việt Miriam đã gặp vài lần trong các buổi tiếp tân của VietCal Investments, người đàn bà partner của Lữ trong các công cuộc làm ăn đầu tư gần đây. Miriam nhớ ra tên: Uyên. Phải rồi, người đàn bà đầy khêu gợi, vợ của người loan officer tại nhà băng nàng đã đến để ký giấy vay tiền cho Lữ làm ăn. Miriam xem hết tất các tấm hình còn lại. Hình Lữ ôm hôn Uyên trước cửa một khách sạn.

Nàng nhú mày xem hàng chữ nhỏ trên khách sạn phía sau: Holliday Inn. Họ đã hẹn hò và gặp gỡ nhau tại khách sạn này. Những đêm Lữ bỏ nhà đi cả đêm không về, họ đã ngủ với nhau, làm tình với nhau tại đây. Miriam nhìn khuôn mặt tươi cười, rạng rỡ của Lữ và Uyên trong các tấm hình và nàng nổi điên lên. Khuôn mặt của những kẻ tỏa mãn, hạnh phúc sau một đêm ân ái. Và vẫn còn như tiệc nuôi, ôm chặt lấy nhau trước cửa khách sạn, trước khi từ giã ai về nhà nấy.

Miriam chợt thấy lợm giọng, buồn nôn. Nàng nhớ tới những lần Lữ về muộn và để thoa dịu cơn giận dữ của nàng đã làm lành và ân ái với nàng như một sự đền bù. Miriam cắn môi thật mạnh như muốn bật máu. Ngay khi vừa làm tình với Uyên về! Nàng chợt cảm thấy dơ bẩn như một kẻ bị xâm phạm. Lữ không có quyền làm thế!

Miriam biết Lữ không chung thủy với nàng những lần Lữ đêm không về nhà. Nhưng nàng vẫn tự dối lòng và nàng không có chứng cứ cụ thể nào. Cũng như nàng không biết đến một khuôn mặt, một tên tuổi nào là bằng chứng cho sự ngoại tình của Lữ. Biết đâu Lữ chỉ đi hoang với những cô gái điếm, những người đàn bà qua đường sau một đêm và chàng vẫn chỉ yêu một mình nàng. Miriam đã hy vọng như thế và nàng có thể chấp

nhận sự lăng nhăng của Lữ nếu chỉ có vậy.

Nhưng với những bức hình do kẻ nặc danh gửi tới này, sự thật hiện lên rõ ràng như ban ngày, không thể chối cãi được. Rằng tình yêu giữa nàng và Lữ đã thật hết, không còn gì. Lữ có một tình nhân, một đam mê khác. Một người đàn bà cùng nòi giống với chàng đã thay thế Miriam trong tim Lữ. Và Miriam chợt nghi ngờ. Lữ có bao giờ yêu nàng chưa hay nàng chỉ là một hấp dẫn mới lạ khi Lữ vừa chân ướt chân ráo đến xứ này. Và bây giờ đã trở thành quá quen thuộc không còn gì để khám phá nữa.

Còn ước muốn làm giàu của Lữ. Và tài sản của nàng. Miriam chua chát nghĩ rằng có lẽ Lữ chưa bao giờ yêu nàng. Như một người bị bịt mắt bỗng nhiên được cởi dây che. Miriam thấy sự thật phũ phàng của cuộc tình giữa nàng và Lữ. Nàng đã không bao giờ muốn nghĩ đến chuyện tiền bạc và chối bỏ những ý nghĩ thoáng hiện trong óc về việc Lữ đến với nàng qua tài sản của Don Lavitz. Miriam là người kiêu hãnh. Với sắc đẹp của nàng, với sự quyến rũ đã được chứng tỏ qua bao mối tình của nàng với các người đàn ông trước. Lữ, Miriam cho rằng Lữ có yêu nàng chỉ vì nàng, vẫn đề tài sản chỉ là chuyện phụ thuộc.

Nhưng với chứng cứ ngoại tình này của Lữ, Miriam thấy mình bị thương tổn nặng nề

Chương 28

và tự ái nàng bùng dậy như cơn bão tố. Nàng không là gì cả đối với Lữ. Tất cả chỉ là vấn đề tiền bạc. Lữ đến với nàng, thành hôn với nàng chỉ vì ý muốn làm giàu của chàng. Và khi đã đủ lông đủ cánh, có một cơ sở làm ăn vững chắc, có tài sản riêng để không còn phải nhờ cậy nàng nữa. Lữ đã ngang nhiên ngoại tình, không cần che giấu.

Miriam lồng lộn như một con thú dữ bị thương. Nàng đập hết những ly chén trong nhà, xô đổ bàn ghế, tiện tay vớ gì ném lấy. Nàng tưởng tượng nếu có mặt Lữ lúc đó, nàng có thể giết Lữ. Và mọi sự muốn ra sao thì ra. Don Lavitz đã không muốn nàng yêu Lữ, không muốn nàng kết hôn với Lữ. Nàng không nghe lời bố, tự tin vào nàng, vào tình yêu của nàng và của Lữ đối với nàng. Miriam cay đắng nhận thấy sau cùng lời bố nàng vẫn đúng. Sự ngăn cách giữa hai người quá nhiều, sự khác biệt giữa hai người quá sâu đậm để tình yêu có thể bền vững. Tệ hại nhất là nàng nhận thấy có lẽ Lữ chưa bao giờ yêu nàng cả. Hay Lữ không phải là người có khả năng để có thể có tình yêu như nàng nghĩ, như nàng định nghĩa cho một tình yêu tưởng đã có và sau cùng khám phá ra chỉ là ảo tưởng.

Miriam bắt đầu nguôi cơn giận dữ điên cuồng. Nàng ngồi phịch xuống chiếc ghế sofa và ôm đầu suy nghĩ. Sự chán chường và thất vọng

bắt đầu xâm chiếm lấy nàng thay dần cho thịnh nộ. Như người mất mát tất cả chỉ còn lại một trống rỗng khủng khiếp. Miriam nghĩ đến những chuyện phải làm. Nàng hình dung ra khuôn mặt của Don Lavitz và nụ cười của bố an ủi mỗi khi nàng tập xe đạp hay cưỡi ngựa bị té lúc còn nhỏ. Miriam muốn chứng tỏ cho bố, nàng vẫn là con của Don Lavitz. Không bao giờ để ai thương hại mình và không bao giờ chịu để ai gây thương tổn cho mình mà không trả đũa lại. Miriam nhắc điện thoại và bấm số. Đầu giây bên kia có tiếng người trả lời:

- Đây là văn phòng luật sư Leibovitz. Chúng tôi có thể làm gì để giúp bà?

***

Vấn đậu xe trước bãi parking của tiệm ăn Denny's. Chàng tắc lưỡi, bãi đậu xe đầy nhóc, khó khăn lắm mới tìm được chỗ đậu. Hy vọng tên Joe Battaglio đến trước và ngồi chờ chàng bên trong. Càng đông người càng hay, ít ai sẽ để ý đến chàng và tên đầu trộm đuôi cướp này nói chuyện với nhau. Vấn bước vào trong tiệm và đảo mắt nhìn quanh. Một người đàn ông mặc chiếc áo khoác bằng da màu đen ngồi trong góc cùng của tiệm ăn quay lưng về phía cửa vào. Chiếc áo da của dân cỡi mô tô Harley-Davidson vẽ hình con ó

giương móng nhọn hoắt. Vấn thờ phào. Chàng tiến lại gần:

- Joe Battaglio? Tôi tên Vấn. Tôi nói chuyện điện thoại với anh sáng nay.

Battaglio nhìn chàng từ đầu đến chân. Cặp mắt đỏ đầy gân máu của một kẻ sống trong tội ác. Hắn lạnh lùng hất hàm cho Vấn ngồi xuống:

- Anh muốn gặp tôi để làm gì? Tôi không có thì giờ nhiều!

Vấn mỉm cười:

- Thong thả đã! Để tôi gọi món ăn. Chúng ta sẽ bàn chuyện trong khi ăn. Anh không việc gì phải vội!

Vấn lựa thực đơn và gọi món. Joe Battaglio cũng gọi cho hắn một chai Budweiser và steak. Hắn càu nhàu:

- Muốn gì nói mẹ nó ra cho rồi! Bày đặt ăn uống linh kinh mất thời giờ!

Vấn lờ đi như không nghe thấy. Món ăn đưa ra, chàng im lặng ngồi ăn một lúc. Sau cùng Vấn nói, giọng nhỏ cho Battaglio vừa đủ nghe:

- Tôi muốn anh làm việc này. Làm xong anh sẽ có tám ngàn đô la.

Battaglio nheo mắt:

- Việc gì? Mỗi việc có giá của nó! Anh phải cho tôi biết rõ để lượng giá!

Vấn rút trong túi ra một tấm bản đồ nhỏ và một tấm hình:

- Đây là một khu apartment tại Gargen Grove. Tôi muốn nó cháy tan thành tro!

Chương 28

Joe Battaglio nhìn tấm hình chụp khu apartment. Hắn cười đều:

- Khu này trông còn mới lắm mà! Anh bảo hiểm nó nhiều lắm hả?

Vấn lắc đầu:

- Không phải khu apartment của tôi. Tôi muốn nó cháy nhưng anh phải để tang chứng có người đốt. Một hai chai dầu hỏa bị bể gì đó cũng được. Với lại cái này!

Vấn rút trong cặp chiếc áo thun nhàu nát đã bị cháy xám chỉ còn một mảnh nhỏ nhưng vẫn còn nhận ra hàng chữ Don's Hamburger in trên áo.

Battaglio nhín mày:

-Anh muốn đốt khu apartment này và đổ tội cho người khác? Bằng chiếc áo thun này thôi à?

Vấn gật đầu:

- Như thế cũng đủ! Tôi chỉ cần có vậy. Điều quan trọng là hàng chữ Don's Hamburger. Anh đừng để cho lửa cháy mất chữ đó là được rồi!

Battaglio hỏi:

- Anh muốn bao giờ khởi sự?

- Càng sớm càng tốt!

- Anh muốn được việc, sớm sửa, anh phải chi nhiều tiền. Tám ngàn không được!

- Anh muốn bao nhiêu?

- Tối thiểu ba mươi ngàn! Đưa trước mười ngàn, xong việc đưa nốt!

Vấn cau mày nhìn Battaglio. Tên khốn nạn này dở trò bắt đạ. Chàng đã được Frank Rutter căn dặn trước về Joe Battaglio. Đừng

để cho hắn biết chàng là tay mơ. Hắn sẽ tìm đủ cách để moi tiền tối đa, tuy nhiên Rutter đã bảo đảm với chàng là tên này rất được việc. Chuyện gì đến tay hắn cũng trót lọt và chưa hề thất bại với khách hàng bao giờ. Chỉ cần đừng để hắn bắt nạt và chờ bao giờ tìm cách gạt hắn không trả đủ tiền đã ứng thuận trước.

Vấn tính nhẩm trong đầu. Giá thị trường cho một vụ giết mướn tại vùng Los Angeles này không quá hai mươi ngàn đô la theo sự dò hỏi của chàng. Đốt nhà không thể mắc hơn như vậy được! Vấn mỉm cười nhìn thẳng vào mắt Battaglio:

- Anh tính mắc quá Joe! Tôi biết rành chuyện này lắm. Frank cũng cho tôi biết tên một người khác. Chắc anh biết Carlos Rodriguez chứ?

Mắt Battaglio như lồi hẳn ra. Hắn nghiêng rằng:

- Đừng có nhắc đến tên chó đẻ đó với tôi!

Vấn gật đầu. Chàng đoán không nhầm. Rodriguez là kẻ thù không đội trời chung của Battaglio và Frank Rutter đã dặn chàng, cứ việc mang tên Rodriguez ra để trả giá với Battaglio, mọi việc sẽ êm xuôi. Vấn rút trong túi ra một phong bì. Chàng để trên mặt bàn giữa chàng và Battaglio và hất hàm bảo hắn:

- Tôi không muốn mất thời giờ nhiều. Giá chót của tôi cho anh là mười lăm ngàn. Phong bì này có năm ngàn.

Phần mười ngàn còn lại sẽ giao cho anh khi xong việc. Anh nhận việc này hay không nhận?

Vấn tỏ vẻ sốt ruột như thể chàng sẵn sàng đứng dậy để đi đến gặp tên Carlos Rodriguez. Battaglio chỉ ngần ngừ một thoáng. Hắn chộp vội lấy phong bì trước mặt:

- Được rồi! Tôi nhận! Tôi cần một tuần lễ để nghiên cứu và sửa soạn mọi sự. Công việc sẽ tùy vào thời tiết và vấn đề an ninh đi tuần. Chậm lắm là hai tuần sẽ hoàn tất. Đúng ngày này hai tuần sau tôi sẽ gặp anh ở đây.

Battaglio nhìn trừng trừng vào mắt Vấn, đầy vẻ đe dọa:

- Hai tuần nữa anh nên mang đủ số tiền còn lại đến đây. Tôi không thích chuyện bất ngờ. Chưa có ai qua mặt tôi mà còn sống trên cõi đời này đâu anh bạn ạ!

Vấn hơi e ngại nhưng chàng vẫn giữ bộ mặt bình thản:

- Anh yên chí! Tôi chỉ cần anh làm mọi sự chu đáo. Hai tuần sau sẽ có đủ số tiền cho anh. À! Tôi muốn anh nhớ một điều! Buổi gặp nhau hôm nay coi như chưa bao giờ xảy ra. Tôi không biết anh là ai và ngược lại anh cũng không biết tôi là ai. Anh hiểu điều đó chứ?

Battaglio cười ngạo mạn:

- Anh tưởng tôi mới vào nghề à! Chuyện sơ đẳng đó anh không cần phải dặn dò cho tay chuyện nghiệp này. Anh biết tôi phải như thế nào

Chương 28

mới có được tiếng tăm để
thẳng Frank Rutter giới thiệu
về tôi với anh chứ!

Vấn không nói gì. Chàng
giơ tay ra bắt tay Joe
Battaglio và xách cặp đi ra.
Chàng cảm thấy nóng nơi cổ
vì cái nhìn theo của tên đầu
trộm đuôi cướp đằng sau.
Nhưng Vấn cố giữ dáng điệu
tự nhiên chậm rãi như một
người đã từng quen với các
chuyện mờ ám đầy tội ác
này. Chàng cảm giác nhẹ
nhõm vì ít nhất đã giải quyết
xong bước đầu trong việc trả
thù nhưng một điều gì đó làm
Vấn bâng khuâng. Có phải
là lương tâm chẳng? Tại sao
chàng phải áy náy vì chuyện
này?

Vấn ý thức được việc
chàng làm là việc xấu, là
điều phi pháp, là tội ác.
Nhưng chàng cần gì! Lòng
thù hận Lữ đã lên đến tột
đỉnh, ý muốn trả thù đã hoàn
toàn chiếm ngự tâm hồn
Vấn. Kẻ thù của chàng sẽ
phải bị trừng phạt. Cái tát
vào mặt chàng sẽ được trả
đũa bằng trăm cái tát vào
mặt đối phương. Một kẻ xấu
xa đã mang lại khổ nạn cho
cuộc đời bình thản của
chàng. Tại sao chàng còn
phải băn khoăn, áy náy về ý
niệm thiện ác, về lương tâm.
Kẻ gian ác sẽ phải lãnh nhận
hậu quả của nó do sự ác
khác đem lại. Và trả thù nào
chẳng mang lại dịu ngọt đầu
tiên cho quả tim đầy cay
đắng và đau khổ khôn cùng
do sự phản bội của người vợ
yêu quý và tên tình nhân
đáng bị giết chết kia.

Vấn đôi khi ngạc nhiên
cho chính mình. Tất cả sự
thù ghét chàng dành cho Lữ
và đối tượng trả thù của
chàng là Lữ. Vấn chưa hề có
sự giận dữ với Uyên. Chàng
yêu Uyên đến thế sao? Vấn
không biết nữa. Tất cả năng
lực và ý nghĩ được chàng
dành cho những dự tính trả
thù Lữ. Còn Uyên? Nếu Lữ
ra khỏi cuộc đời chàng và
Uyên, cuộc sống chàng và
Uyên sẽ trở lại như trước
chẳng? Vấn không dám nghĩ
thêm. Chàng lăm lăm ra khỏi
quán ăn và lên xe trở lại con
đường 405 ra khỏi Long
Beach.